

A város fölé magasodó TV torony felső harmadát már felhő takarta, és fátyolszerű novemberi köd terjengett a lakótelep panelházai között. Egyre hűvösebb és egyre sötétebb lett. A szoba kellemesen langyos hőmérséklete, és a jól záró ablak ellenére, a közelgő tél hangulatát árasztó késő őszi látványtól, mégis borzongás járta át testét. A párától egyre jobban elhomályosuló üvegen át figyelte, amint a ház előtti parkolóba beforduló autó fényei végig kúsztak a levelekkel sűrűn borított aszfalton, majd kihunytak. A hirtelen feltámadt szél ide-oda kavargó tölcseré megrántgatta a fa kopár ágait, s a házaktól ölelt kicsiny tér levegőjét tele szórta a járda porával. Homlokát a hideg ablaküvegnek támasztotta, tekintete felkúszott a felhő borította hegyre, át a tejfehér ködfüggönyön, a végtelenbe nyúló téren és időn. A valóságnak és a képzeletnek e láthatatlan hídján, gondolatai a rég múlt emlékeinek világába merültek. A szoba csendjét a közeli templom harangjának, az ablaküvegen éppen csak áthatoló hangja törte meg. Ütemesen egymás után. Bim-bam, bim-bam "Hívom az élőket, elsiratom a megholtakat, megtöröm a villámok erejét!" A hang, amely emlékeztet, s amely nem enged feledni százados bűnöket, és dicsőséget, s amely ha nem a rítusnak, szokásnak megfelelő időben szólalt meg, bele remegett az ég, a föld, a lélek és az emberi szív. A hang mely ezredévek óta hirdeti a hitet.

Alig múlt tizenhét. Sanyi egy fejjel alacsonyabb és vagy húsz kilóval könnyebb volt nála. Szemében mindig ott csillogott a határtalan daccal párosuló düh, amikor a világról, a teremtés és az evolúció, szerinte feloldhatatlan ellentétéről beszélt. Oly annyira egyedül volt a vallástól átítatott világképével, hogy az osztályban a többiek belé fojtva a szót hangosan röhögtek. Már nem is emlékezett rá, hogy miért, egy vita hevében hatalmas pofont kevert le Sanyinak.

- Most azt hiszed, hogy ettől neked van igazad?- kérdezte vérző orrát ingujjába törölve. Hülye gyerek! Én legalább vettem a fáradságot és olvastam Darwinról. Neked meg a kezedbe sem volt még biblia! Olyasmit tagadsz, amit nem is ismersz! Baromira nagyfiú vagy az ateizmusoddal. Egyszer bánni fogod! Ezt is! - mutatott az egyre jobban duzzadó orrára.

Annyira szerette volna legyőzni Sanyi érthetetlen hitét! Annyira szerette volna látni az osztály előtti vitában a teljes megsemmisülését, hogy a következő héten a könyvtárból kikölcsönzött egy szakadt, kopott, valaha kemény fedeles volt bibliát. Talán huszonöt oldalt olvasott el belőle, de az idegesítően elavult nyelvezet az értelmezhetetlen szavak, mondatok és a meggyőződése szerint tökéletes marhasággként megismert bibliai családfák hamar elvették a kedvét az egésztől! Hogy élhetett valaki százharminc esztendő, meg nyolcszázkilencvenöt évet? Teremtés! Éva megszüli Káint, aki megöli öccsét, Ábelt, aztán Isten számúzi, de számúzetésében megnősül. Mi ez a hülyeség? Ábel feleségét ki szülte? Mert a biblia szerint Isten csak Ádámot és Évát teremtette! Két héttel később végtelen büszkeségtől feszülő mellel állt Sanyi elé felfedezéseivel, és biztos volt annak teljes zavarában. Nem így történt.

- Hát, ja! Ezt én sem értettem eleinte. De tudod, a biblia nem azt mondja, hogy Isten csak Ádámot és Évát teremtette, hanem azt, hogy elsőnek Ádámot, és hogyan, majd Ádámából Évát, és hogyan. Attól, hogy nem írja le egyenként Isten összes teremtményének a teremtését még nem zárja ki, hogy mást nem teremtett. - válaszolt Sanyi idegesítő nyugalommal a hangjában. -

Te olvasod a bibliát?

Hány év is telt el azóta? Negyvenhárom! Igen, olvasta, hatszor, talán hétszer. Semmivel nem jutott közelebb a megértésében. Sanyival csak kétszer találkozott. Első alkalommal egy papírt tolt elé, írja alá. Az NDK-ban akar dolgozni, az engedélyhez kell egy ajánló! Hét évvel később, egy kellemesen langyos tavaszi délutánon pedig Pécsett, a Virág cukrászda teraszán várt rá. Csak rövid időre jött haza, kinti letelepedéséhez szükséges ügyeit intézte éppen. Orrának határozott kontúrja, homlokának mélyülő ráncai, hangjának szokatlan mélysége férfiasabbá tették karakterét.

- Tudod kevés dolgot bánok itt hagyni. dűnnyögte, miközben cigarettára gyújtott. - Apám alkoholista, a nővérem ringyó lett. Anyámat úgy temették el, hogy a haláláról sem értesítettek. Szar egy világ ez! - a cigaretta füstöt lassan fújta ki és merengve figyelte a levegőben szertefoszló gyűrűket.
- Nézd! - és bal lábának nadrágszárát lassan feljebb és feljebb húzta. A térde felett, a combját átölelő vastag bőrgyűrűből kinyúló fémkarok szürke, csőszerű, a zokniban végződő műanyag lábszárban folytatódtak.
- Életem első MZ motorja volt és az első motoros balesete! Már két éve dolgozom rendesen. Komolyan mondom, öngyilkos akartam lenni. Nem ment.
- Hiszel még Istenben? - kérdezte Sanyit.
- Hát persze! Nem lennék itt, ha nem hinnék! És te? Hiszel már Istenben?
- Hülyeség! Nem értettem! Minél többször olvastam annál több volt a kérdés!
- Nem baj! Az nem baj! Majd jönnek a válaszok is!

És jöttek! Jelentéktelennek tűnő, mégis sorsokat meghatározó történések. Soha meg nem értett, megmagyarázhatatlan, helyenként a misztikum határait súroló, máskor hétköznapi egyszerűséggel bekövetkező események. Az első, nem sokkal, Sanyival történt utolsó találkozását követően.

Hatalmas gázkitörés volt a bányának azon a részén ahol alig 5 perce még dolgozott. A többiek fejvesztve menekültek a transzformátor állomásból, s valaki a sajátjával együtt az ő mentő készülékét is magával vitte. Kétségbe esetten nézte a természetes acél tokba zárt kapcsoló árammérőjének mutatóját, amely nekilódult, és egyre gyorsulva emelkedett, mígnem elakadt a számlap legnagyobb értékén túl. Az általa imént bekötött és üzembe helyezett nagy teljesítményű villamos ventilátor, gigászi küzdelmet folytatott, a kiszabadult óriási mennyiségű és nyomású metánnal. Az ezer méteres mélységben a halál szele süvített a vágatokban. Arra gondolt, hogy ha valamit ott rosszul kötött, vagy tömített, a metánnomástól túlterhelt ventilátorban keletkező szikra berobbanthatja a metánt. A halálfélelem verejtékének cseppje gördült arcán, szája szegletében határozottan érezte sós ízét. Néhány pillanat múlva a túláramvédelem leváltott, a kapcsoló halkán kattant, s a mutató vissza billent a nulla állásba. A trafóállomás kijáratára felé fordult és legszívesebben rohant volna kifelé, lábai mégsem

engedelmeskedtek. Bénultan állt, és nézte fejlámpájának a vájatban száguldó szénpor szemcséken megvillanó fényét.

- Az Univerzumban nincs számodra biztonságosabb hely annál, ahol most állsz! Várj és figyelj! - hallotta tudata legmélyéről, saját hangján.
- Ez tiszta örület! - gondolta
- Várj és figyelj! - hallotta ismét.

A történet emlékképeinek nagy része már a múltba, a gyógyító feledés homályába merült. Azon a napon ott, hatan haltak meg. Az egyiküknél két mentő készüléket találtak a bányamentők!